

A ház kutyája

Olvasva a január 19-i számukat, felkeltette figyelmemet egy cikk Kutyáélet Szegeden címmel. A kutyákkal kapcsolatban én is tudnék pár megjegyzést tenni.

Vannak olyan kutyatulajdonosok, akik többszöri felkérésre, majd a városházán való feljelentésre sem hajlandók reagálni. Itt hagy bizonyos kíváncsiságot a város e témához való hozzáállása is.

Történetesen, nem tud a ház megszabadulni egy kutyától, amely évek óta artikulátlan hangjával hívja fel magára, tulajdonosaira a figyelmet, nem véve figyelembe, hogy sok lakót aludni sem hagy, némelye-

ket idő előtt ébreszt, napközben pedig folytatja ugatását. Mivel volt, aki szólni mert, odáig fajult a „dédelgetett” kutyája története, hogy a kutyatulajdonosok behatoltak az érintett lakásába. Hogy hogyan sikerült – már a bátorságot kivéve – az akciójuk, ez még ma is rejtély, nem derült rá fény. Ezt pedig még durvább incidensek követték. Betörték az érintett személy postaládáját, különböző, pihent agyúakra jellemző röplapokat terjesztettek a közeli lakásokban.

Mi következik még?

(Név és cím
a szerkesztőségben)

Széchenyi tér - olasz tőkével?

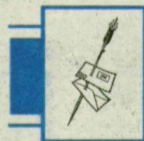
Tisztelt Délmagyarország!

Szeged városa és a Széchenyi tér nagyon sok ember szemében összeforrott, hiszen Szeged szimbólumai is a Széchenyi téren találhatók. Ezért nem csoda, ha az embereket időről időre foglalkoztatja, hogyan is néz ki a városnak az arcátát is jelentő tér és közpark. Ennek jegyében, mivel ez az a hely, amelyet az ide látogató turisták is felkeresnek, több ízben született már gondolat arra, hogy a teret hogyan lehetne még vonzóbbá tenni az ide érkezőknek, és nem utolsósorban a város polgárai számára. Ilyen ötletről olvashattunk a minap a Délmagyarországgal hasábjain megjelent cikk kapcsán, mely a Széchenyi tér átépítésére kiírt zártkörű pályázatról tudósította az olvasókat.

A város érdekében és a környezetünk komfortosabbá tételére irányuló kezdeményezést, úgy hiszem, minden esetben csak méltányolni lehet, csupán a kiírás és pályázat módja az, amivel kapcsolatban észrevételeink vannak. Úgy látszik ugyanis, hogy Szeged az a város, ahol egy-egy közérdekű témában a nyilvános, uram bocsá' országos pályázatást nem ismerik az urak! 1991-ben több üzlettársammal közöttünk komplex ajánlatot készítettünk a tér átépítésére, mely részben a tér alatti üzletek kialakításából, másrészt a tér kiöregedett fáinak cseréjé-

ből és parkosítási elképzelésekből állt össze, magántőkéből finanszírozva mindezt. Ezt a tervet az érthetetlen és érdektelen indulatok, illetve az ezekről való mentesség, meg a „pátpáli” gondolkodásmód csírájában elfojtotta, elhallgatta. Érdekes módon az átadott tervek és makett azóta az önkormányzat süllyesztőjében eltűnt.

A kudarc ellenére az ötletgazda nem nyugodott, és a várható önkormányzati szerepcsere időszakában a tervet ismételt elővette, és átadta újabb szakemberek részére véleményezés céljából. Az elhangzott vélemények szerint a megamodott gondolat mindenképpen érdemes arra, hogy azt felülvizsgálva és egyes elemeket kiegészítve ismételt elővegyük. A kiegészítésre vonatkozó javaslat is megszületett, mely az alábbiakat tartalmazza: A város főterének parkosítása immáron önkormányzati indíttatásból is előtérbe került, így a korábbi elképzelést kiegészítve, egy olasz cég által lefektetendő, kéreg alatti parkolóval egy csomagban kívánjuk ismét a városatyák és a város polgárai elé tenni. A parkoló létesítése és föld alá helyezése mindenképpen elősegítené Szeged legszebb tere arcátának legkedvezőbb formájává történő kialakítását. Az olasz partner az átadott előzetes vázlattervek alapján rövid időn belül jelentkezik azokkal a tervekkel és javaslatokkal,

OLVASÓSZOLGÁLAT

LEVÉLCÍMÜNK: DÉLMAGYARORSZÁG SZERKESZTŐSÉGE,
SZEGED, SAJTÓHÁZ, PF.: 153. 6740.
TELEFON: 481-460

melyek már az érdembeni tárgyalásokat is lehetővé teszik. Megtérítésünk szerint a most bemutatott kertészeti tervek és a korábban elkészített passzáz kialakítására vonatkozó javaslat, az új elem – a föld alatti parkoló – beiktatásával minden bizonnyal egy komplex egészzé állhatna össze, ha eleve nem az elutasítás és a sandaság állna a dolgok mögött.

Most új önkormányzata van Szeged városának, és mint ilyen, talán több ambícióval és

a polgári kezdeményezés terén több bizalommal és megértéssel lesz képes a város szempontjából a legmegfelelőbb javaslatot kiválasztani.

Talán az sem egy utolsó szempont, hogy az általunk javasolt megoldások nem a közpénzeket használnák fel, hanem a magánvállalkozók tőkéjét kockáztatnák.

Tisztelettel:

Oláh Attila
és üzleti partnerei

Cigánymaffia a Mars téren

1994. december 30-án történt esemény miatt fordulunk a nyilvánossághoz és általunk felölösnek tartott személyekhez.

A fent említett időpontban Szegeden, a Mars téri bazáron egy keresedőt a cigánybűnözők megtámadtak, mert kifogásolni merete, hogy a láncra kirakott és lopás elleni védelem miatt összetűzött árut letépvé megpróbálták elulajdonítani. Heten támadtak rá, rövid időre a kés is előkerült.

A környező összes telefon működésbe lépett, s megpróbált segítségért kérni: a 07 kiscsengett, de nem válaszolt. Hat-hét perc után a szomszéd hívta a mentőket, akik tíz másodpercen belül jelentkeztek. A szomszéd kérte a mentő ügyeletet, hogy hívják a rendőrséget, mert a 07 nem jelentkezik. A mentők megérkezése után jóval később jelentek meg a rendőrök. Nekünk, az akkori idegállapotunkhoz képest ez is soknak tűnt.

Ha ez az eset csak egyetlen alkalommal történik meg, talán nem is fogunk tollat. De úgy véljük, ez egy folyamat, ami Szegeden az utóbbi években történik. Ez a társaság körülbelül öt éve működik a piac területén... A lakosság fele miattuk hordja magához szorítva a táskáját. Az utóbbi négy-öt hónapban minden gátlás nélkül, nyíltan garázdálkodnak. Tehtik ezt azért, mert nincs mitől tartaniuk. A nyolcvanas évek végéig, főleg a piaci napokon, egyenruhás rendőrökön kívül 3-4 civilruhás rendőr is ügyelt a rendre. Szükség esetén felléptek a törvénysértőkkel szemben. A piacigazgatóság alkalmaz embereket rendészeti célokra minden jogosítvány nélkül, még önvédelem céljára gumiböjtöt sem kaphatnak. Rendőrök csak nagyon ritkán láthatók a piac területén. Lehet, hogy nagyon jól álcázzák magukat...

A Z. Nagy gyilkosság idején volt ígéret, hogy Szeged nem lesz a félelem városa. Sajnos, azóta sincs több rendőr. Mi továbbra is félünk, mert ma egy kollégánkat támadták meg, holnai mi jöhetünk sorra.

A 90-es években erősen lejárattott rendőrség az elmúlt

kormány belügyminisztereinek gyenge teljesítménye miatt nem tudta visszaszerezni a terület tekintélyét. A mostani kormány rendet, a bűnözés visszaszorítását ígerte. Semmi jelét nem látjuk, hogy a közbiztonság érdekében valami történne. A statisztika szerint a közbiztonság javult. Miért? Mert az emberek a velük szemben elkövetett kisebb bűncselekményeket, mint például egy pénztárca elulajdonítása, be sem jelentik.

Felelősek a kialakult helyzetért a volt szegedi önkormányzat tagjai és polgármestere is, mert a szervezett bűnözés melegágyát jelentő Cserepes sori piac tevékenységét nem szorították szűk és ellenőrizhető keretek közé, hanem engedte azt ellenőrizhetlenné kiteljesedni.

Követeljük az újonnan választott szegedi önkormányzattól, hogy nyújtson megfelelő támogatást a Mars téren működő kereskedők védelmében, működő bűnüldözési tevékenységének elősegítésére.

Követeljük a belügyminiszter úrtól, hogy Horn Gyulán kívül foglalkozzon a bűnözés megelőzésével és a Szegednek ígért támogatással.

Hívja fel a szegedi, illetve Csongrád megyei kapitányságok figyelmét, hogy elég az alibi rendőri intézkedésekből: lépjen fel a bűnözőkkel szemben. Ha a rendőrség hivatalból üldözné a bűnözőket, akkor ez a 20-25 fős társaság – közismerten a zsebese – nem tudott volna ilyen szervezetté válni.

A sértettet és annak feleségét azóta többször megfenyegették. Amikor a feleség segítséget kért a rendszeten tartózkodó rendőröktől, azok kioktatták. Sajnos, Szegeden az a szemlélet alakult ki felsőbb rendőrségi körökben – és ezt az egyhetes rendőr is kitűnően ismeri –, hogy az ember, ha problémája van, oldja meg, ahogy tudja.

Azonnali segítséget kérünk!

Tisztelettel:

17 név és cím
a szerkesztőségben

Válaszol a posta

„Lapjuk 1995. január 19-ei számában közölték dr. T. M. né 82 éves nyugdíjas tanárnő levelet, amelyben a levélíró a Szeged 1-es posta bejáratánál ismeretlen személyek által elrabolt pénzének megtérítését

követeli a postától. A levélben foglaltakra az alábbiakban kívánok válaszolni.

A levélíró január 10-én délután járt a Szeged 1-es postán értékpapírjainak beváltása céljából. Elmondása szerint távo-

Elhunyt Lányi György

A minap, Ruszoly József Dettre Jánosról írott könyvének Somogyi-könyvtári bemutatóján emlegettük a nevét: együtt volt internálva Topolyán Dettrével, így halálának 6 lett a koronatanúja.

A régi Szeged neves családjának leszármazottja vasárnap hunyt el Stockholmban. Már csak régi térképek őrzik a Landesberg-telep emlékét. A telek Lányi György nagyapjác, Landesberg Mór (1854–1919) volt, s a rajta épült házak tulajdonosai róla nevezték el, mert ő tanította szülőművelésre a környező lakosságot. Fia, Landesberg Jenő (1883–1946) 1914-től a Szegedi Kereskedelmi és Iparkamara fogalmazója, 1925-től ügyvezető titkára volt.

Lányi György 1911. június 1-jén született. 1934-ben Karlsruhéban szerzett villamosmérnöki oklevelet. Utána a falemezgyárban, majd a kenderfonógyárban dolgozott. 1945 után részt vett a szegedi ipari termelés megindításában, az újszegedi szövőgyárban, a falemezgyárban, 1949-ben pedig a Könnyűipari Beruházási Vállalat munkatársaként egyebek közt a Szegedi Textilművek beruházásának vezetője lett. 1954-től a hárosi falemezgyár létesítményvezetője volt. 1957-ben hagyta el az országot. Stockholmban bedolgozta magát az elektronikába, és nyugdíjazásáig, 1974-ig egy automatikai elemeket gyártó cég főszereplőjeként dolgozott. Utoljára 1992-ben járt szülővárosában: érettségi találkozáson vett részt.

Talán az első szegedi rádióamatőr volt. 1945-ben Szaniszló Bélával indították meg a szegedi rádióadót, amely ugyan rövid ideig sugárzott, de jelezte az igényt a Dél-Alföld rádiózására. Rádióamatőrként az egész világgal, különösen és rendszeresen a makói Báron Ferencsel állt kapcsolatban.

Nevét beírta a szegedi ipar és rádiózás történetébe.

Péter László

zóban volt, amikor az előtérben megtámadták és kirabolták. Sajnos, a jelenet szemtanúi nem keltek az idős asszony védelmére, a postai alkalmazottak pedig a huzat és a külső villamoszaj tompítása érdekében feltett vastag függönytől nem látták és nem hallották, hogy mi történik a felvételi helyiségen kívül. A hölgy a rablás után jelezte ugyan az ügyféltérben dolgozóknak a történetet, de rögtön el is hagyta a postát, nem várta meg, hogy a dolgozóink segítsenek, rendőrt hívjanak. Csak a délutáni órákban tért vissza rendőrral együtt.

Mélységesen megértem az idős hölgy kétségbeesését, hiszen hosszú ideig gyűjtögetett pénzt veszítette el. A posta azonban nem hibáztatható a rablótámadás miatt, ezért nem lehet szó arról, hogy az elrabolt pénz mi tértisük meg.

Miután a posták ki vannak téve rablótámadás veszélyének, a Szeged 1-es postán is gondoskodtunk megfelelő biztonsági berendezésekről. Többek között videokamerákat he-

lyeztünk el az épületben, sőt fegyveres őrt is alkalmazunk, aki azonban nem egyetlen termet felügyel, hanem többet.

A levélíró elmarasztalta Tóth László osztályvezetőt, mert segítséget ígért neki, de szerinte később visszavonta. Az osztályvezető segítségnyújtási ígérete nem arra vonatkozott, hogy a posta megtéríti az elrabolt pénzt, hanem arra, hogy a videofelvételek átadásával segíti a rendőrséget a bűnözők kézre kerítésében. Amikor a hölgy bejelentette, hogy a postától követeli az elrabolt pénzt, az osztályvezető érthetően elhárította a kérés teljesítését.

Biztosíthatom a károsultat, mindent megteszünk annak érdekében, hogy segítsük a tettesek megtalálásában a rendőrséget. A videofelvételeket azóta már a rendelkezésükre is bocsátottuk. Őszintén remélem, hogy a nyomozás eredménnyel jár majd.

Gyimesiné
dr. Etsedy Sarolta
igazgató"

Napló a Fűvészkertről

Az újszegedi oldalon, a város peremén van Szegeden a Fűvészkert. Természetvédelmi terület. Mi, diákok és tanárok azt szeretnénk, ha iskolánkból hetente indulhatnának csoportok a természetvédelmi terület megtekintésére. Minél több gyermek és felnőtt hallja a madarak csicsergését és gyönyörködünk a nagy-nagy kertben.

Szívesen segítenénk a Fűvészkert munkájában egy-egy délelőtti tanárainkkal együtt a szorgalmasan dolgozóknak. Sok idős dolgozik itt a fenyők és más fák éltető levegőjében – miközben madárcsicsergést hallgathatnak. Ez a terület – azt írta szép, nagy kert – mégis parányi zöld sziget a város körengetéjében. Egy fenyőkép a megörökített sétáról, vizsgálódásokról – szívrünkbe lopott emlékek a természet szépségéről.

Életközösségek – kert – erdő – mező – havasi rét. Mindegyikkel egy napot lehetne elfoglalni. Fenyők csodálatos gyűjteménye, a szépen pompázó üvegház! Ott olyan növények élnek, amelyek csak a szavannákon fordulnak elő. Esőerdő részlet is van! A hó-

mérséklet, a levegő páratartalma megegyezik az esőerdőével. A főliaházban pedig Ausztrália élővilága tárul elénk. Itt a levegő száraz, hisz' a trópusi sivatagban vagyunk! Ha a hőmérséklet vagy a páratartalom megváltozna, rögtön segítenek a „bajon”.

Öt méteres pálmafa – 1 méter hosszú és 70 centi széles levelek. Kész óriásország! A kaktuszházban az óriáskaktuszoknak 8 centis tüskéi vannak. Az esőerdő liánjai beszövik a növényeket, illatozó kávéfa, banánfa, orchideák mindenfelé. Egy másik kisházban akváriumok vannak – sok vízi növény. Láttunk ott ötéves sügért, 20 éves ékszerkénst.

Elhatároztuk, szeretnénk megfigyeléseket végezni, rajzolni, festményeket készíteni a növényekről. Fűvészkerti óráinkról érdekes naplót fogunk vezetni.

Császár Noémi,
Drahony Szilvia,
VII/C, Csongor Téti
Természetvédő Csoport,
Csongor Téti Általános
Iskola és Gimnázium

Hóvirág hírmondóján

A hajnal hópelyhekkel simogatta a várost, de délre kitárazó fényillatok és a télutó ágzórgató szele bujkált a házak között. A szegedi kiskertekben kibújt, virágzik a kikelet első hírnöke: a hóvirág. Igaz, e hírel adósságot törlesztek, hiszen már jó ideje látszott zölddárás bimbója, s most, amikor már a virágboltokban is árcédulázzák, támad föl bennem a nosztalgia... Igaz, a belső hírek születése más, mint az egymást kergető-igató mindennapi újsághírek... A virágníytás ott a kis kerítés ölelésében más, örök és belső tavaszvár. Ilyenkor egyedül ő képvisel kertjeinkben szépséget, hangulatot, szerelmet és poézist. A biológus mondja: „az aranyárga porzók sejtelmesen zöld háttér előtt csillognak, s rajtuk ezernyi, bab alakú sötét aranyárga virágpor olyan, mint valami drágaművű aranydász” – csábítja a korai rovarokat a beporzásra. S ilyentájt bizony alig-alig röpköd rovar, a hóvirág mégis sokáig virul, szépséges és életképes marad. Ha tehetném, minden szegedi kertbe ültetnék egymájából, hogy ne csak újsághírre figyeljünk, de lássuk mindannyian első tavaszváró virágkincsünket.

Csepp alakú szirmokban ragyog, világít fehérsége, csokorba gyűjti a télutó nap sugarait, s aki rácsodálkozik gazdag-szerű csillogására, magát is gazdagabbnak érzi. S hátha még beszívja a fénycseppek illatát, mikor kedvesének kezében simogatja az első csokrocskát.

Csizmazia György